

Speglingen svarade inte heller mot den imaginära kropp som jag längtat efter. Snarare stimulerade den hos andra alienation, frestade att skapa förvirring och

**Ung vit fet hyperintensiv
dysfunktionell femininitet,
löjlig i sin infantilitet, sårbar
i sin skandalitet.**

betingade bekymmersrynkor. Ung vit fet hyperintensiv dysfunktionell femininitet, löjlig i sin infantilitet, sårbar i sin skandalitet. Den blev snarare föremål för andra människors projektioner och tillskrivelser. Jag såg mig bli sedd genom att inte bli sedd på det som var min barndoms uppspelta premisser. En för alltid förlorad barnindividualitet: osynlig som subjekt, synlig som objekt, hypersynlig i sin osynlighet. Inte objekt som i andras åtrå, utan som i föremål för andras geggiga äckel. Kroppen blev öppen och tillgänglig för påverkan av andra kroppars förmåga att uttrycka affekt. Jag avundades de som kallades hora.

Privilegierad av vuxenhet, situerad i genuskunskapstrolleri och försvarsmekanistiskt fnitter har jag nu lärt mig att kroppen är en konstruktion av kollektivitet, en historia som skvallrar om politiska tillstånd, om offentliga känslor om konsekvenserna av en värld som celebrerar några kroppar och uttryck framför andra. Där regleringar kring den vita kvinnokroppen avslöjar nationens fåfånga som ständigt gör oidentifierbara osäljbara kroppar av "de andra".

Köttet är den yta på vilken livet skapar läckande sprickor och ristar in händelser. Kroppen tillskrivs begriplighet och försörjs genom fantasier som legitimerar och reglerar essentiella våldsamheter. Vissa kroppar tvingas hålla sig mer redo än andra inför faran i att bli angripen och vittnar om att tillskrivandet ofta förekommer rummet. Brutaliteten i att bestämmas av andra, bortanför egen kontroll frestar till att inte längre vilja bli sedd. Djur eller alg. Kroppen som undflyr med sin förlorade individualitet, uppfattad av andra som ting, säger hon, Beauvoirskan. Vissa kroppar blir som sagt alltid påmind om att de snart kommer förlora sin individualitet. Kroppen är alltid sammankopplad med ett större sammanhang som överskrider det personliga och subjektiva, genom kroppen kan vi identifiera på vilka olika sätt världen brinner.

Maria Lönn är doktorand i genusvetenskap vid Södertörns högskola.
E-post: maria.lonn@sh.se

“A BAR TO REACH”

Young women’s embodied stress in a neoliberal and gendered context

MARIA WIKLUND, MARIA STRÖMBÄCK AND CARITA BENGSSON

Keywords

Gender, stress, mental health, embodiment, emotions, neoliberalism, individualism

Summary

Negative trends in adolescent mental and subjective health are indicated in Sweden and worldwide. Self-reported mental and subjective health complaints such as pain, sleeping problems, anxiety, and various stress-related problems seem to have increased over time among older adolescents, especially among girls. In this article we aim to highlight and problematise teenage girls’ and young women’s perceived and embodied stress and mental health in relation to what we define as a gendered and neoliberal social context – an issue and approach which we believe is relevant to both public health research and girlhood studies. To achieve this, we bring together historical, sociocultural, political and health related aspects that capture the complexities and contradictions of the phenomenon and problem of “young girls’ stress”. We use this conceptual framework in our empirical analysis of young women, embodiment and mental illness.

The study was conducted at a youth health centre in northern Sweden. Our empirical material is based on individual and repeated qualitative interviews with sixty-five young women aged 16 to 25 years who had sought help for stress-related problems. The analysing procedure was guided by an inductive research approach, which implies that the results are grounded in interview data. Discourse-oriented qualitative content analysis was used as the primary analysis method. We present the results and discussion under headings such as “A bar to reach – the pressure to perform perfectly”, “Self-control – part of the gender orders”, “Building a self/I of value”, “Gendered emotion work”, “Embodiment of the life on the edge”, and “Individualised femininity and resistance”. Finally we emphasise that the social context and gendered processes are of importance for how we understand, explain and respond to young women’s embodied experiences of distress and mental illness.